

[Arne Melchior]

ren et dusin gange i de senere måneder offentligt har udtalt om de danske styrker, der allerede er i området, at dette er ikke nogen forlystelsesekspedition, men at der er livsfare på færde. Det er sagt klart og ikke stukket under stolen. Alligevel har den brede danske forståelse været der; den folkelige forståelse har været der for, at vi skulle gøre det, vi har gjort.

I virkeligheden kan man jo sammenligne denne risiko for at blive dræbt med andre redningsfolks situation. Politiarbejde, søredningstjeneste og andre katastroferedningsaktioner indebærer jo også mange gange for redningsfolkene, at de udsætter sig for direkte livsfare. Af den årsag undlader man vel da ikke at gøre det maksimalt mulige, ofrende sig selv inklusive i en sådan situation? Så må man jo se, om redningsaktionen er mulig, om man må trække redningsfolkene tilbage, fordi søerne bliver så store, at det simpelt hen er meningsløst at fortsætte redningsaktionen. Og det vil FN jo også nok vide at gøre. Men simpelt hen at stå på strandbredden og se forliset og lade være at komme en druknende eller mange druknende til undsætning og her sultende hundredtusinder?

Ja, danskere kan dø, men det er der altså også mange medmennesker der kan og gør i øjeblikket, og da må det være vores opgave ikke at unddrage os. Danmark bør ikke unddrage sig at yde en humanitær indsats og sætte den kraft bagved, som situationen altså desværre har nødvendiggjort.

Jeg skal gøre opmærksom på, at det danske kompagni, der er tale om, er et stabskompagni, hvor andre lande stiller helt andre antal og til meget sværere opgaver. Canadiere – det er ikke deres verdensdel – belgiere, englændere og franskmænd sender bataljoner på mellem 500 og 1.000 mand, der direkte skal eskortere de farlige transportere, medens vores 150-175 mand altså skal danne et stabskompagni. Hvor de andre sender bataljoner, er der nogle talsmænd i dette Ting, der vil udnævne danskerne til at være kujoner. Jeg har fået beretning om, at Holger Danske roterer på sin sokkel oppe på Kronborg ved at høre på fru Annette Just og hr. Pelle Voigt og lignende udtalelser.

Jeg har i min korte bemærkning tidligere sagt på CD's vegne, at absolut frivillighed undergraver det danske forsvars duelighed og troværdighed i indland såvel som i udland. Vi

er også for frivillighed, og jeg tvivler ikke et sekund på, at der vil melde sig rigeligt, men hvis der så mangler en specialist her eller der, så må man selvfølgelig udkommandere vedkommende blandt de professionelle soldater, vi har. De har i lang tid kendt situationen og er uddannet og udrustet til opgaven, men højst sandsynligt bliver det slet ikke nødvendigt, så det er fuldstændig meningsløst af det store Socialdemokrati at lave det her om til et principspørgsmål.

Jeg vil gerne afslutningsvis bringe et citat fra Politiken den 30. august i år. Det er skrevet af avisens chefredaktør, Herbert Pundik. Overskriften på artiklen hedder »Sarajevo må ikke falde«, og chefredaktør Pundik skriver her følgende:

»Vi fantaserer om en ny verdensorden efter stormagtskonfliktens ophør. Nu ved vi, at uden magtmidler får vi en verdensorden, hvor de stærke atter vil tyrannisere de svage, hvor fanatisme vil triumfere, mindretal blive fordrevet, fordi de er i vejen for drømmen om etnisk renhed.«

Man kan nok ikke beskyldte dagbladet Politiken eller dets chefredaktør for at være meget hidsigt militante, men det er altså i den avis, vi kan læse, at nu ved vi, at uden magtmidler får vi en verdensorden, hvor de stærke atter vil tyrannisere de svage, som de ældste af os har oplevet og nogle andre måske har hørt om eller læst om.

Og hvad skal man med magtmidler, som ikke kan sættes ind, når det brænder? Også brandvæsenet udsætter sig for livsfare. Det ville være kønt, hvis professionelle brandfolk sagde: Nej, den brand er for farlig, den stige går jeg ikke op på! Det er klart, at den foresatte for den brandmand ikke vil sætte ham op på stigen, hvis det er meningsløst, men når det findes meningsfyldt, så må brandmanden, så må redningsmanden, så må politimanden og så må soldaten selvfølgelig leve op til sit ansvar – som vedkommende endda frivilligt har påtaget sig.

For en ordens skyld skal jeg lige nævne, at vi i CD lægger til grund, at der vil blive sørget for nødvendige forsikringsordninger for det mandskab, der vil melde sig/i givet fald blive udkommanderet. Men herom kan jeg kun sige, at CD har fuld tillid til regeringens dispositioner og til forsvarsministerens kompetence med